

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 22

Desember

1944

SABOTØREN:

„Alt for Norge - - - - -

Og kjem du i naud, me fylkar oss tett,
me ringar med vakt ditt hov.

Me lyfta ditt flagg, me verjer din rett,
og ingen me spyr um lov.“

EN HILSEN OG HYLDEST FRA VÅRT FOLK TIL TIL SABOTØREN AV I DAG.

Nedenstående ord av professor N. Gjelsvik skrevet i Soldatboka av 1919 sender vi som en hilsen og hyldest fra vårt folk til sabotøren av i dag:

Vi taler ofte om *selvaktelse*. Det ligger i ordet hvad det betyr: *aktelse for sig selv*. Man har sådanne vendinger i våre bygder som: «Har du ikke aktelse for andre, skulde du ha aktelse for dig selv i det minste.» Det er likesom det minste man kan kreve av en mann, det er dette at han skal ha aktelse for sig selv. Det er stundom vi kan tenke: «Dersom jeg gjør det eller det, vilde jeg senere spytte mig selv i ansiktet», og denne tanke kan holde oss borte fra feiltrin som vi ellers kunde gjøre. Eller med andre ord: Tanken på at vi vilde miste selvaktelsen helt eller delvis holder oss på rett vei. Selvaktelsen er det siste en må miste. Den som mister selvaktelsen kan lett bli et vrak for alltid.

Det er ikke bare det enkelte individ som må ha selvaktelse: det gjelder enda mer et helt folk. Denne selvaktelse kaller man *den nasjonale selvaktelse*. Et folk, som vil holde sig oppe, må stille sig slik, at det ikke mister den. Men hvordan kan et folk holde oppe den nasjonale selvaktelse, dersom det gir sig til å stole på andre og vil leve på andre folks nåde? Det er helt urå. Den nasjonale ryggmarg vil snart være borttært. - - -

Det gjelder «*selvstendighetens æresfølelse*»; det var det vekkelsesord Bjørnstjerne Bjørnson i sin tid slynget ut på Stiklestad mot den nasjonale husmannsånd.

Vårt folk skal ha den frie manns rett og den frie manns vilje og det frie ords rett. Men da må vi lære oss til å lite på oss selv og ikke på andre. Ellers går det lett efter den opskrift, som Garborg lar «trollmannen med muleband» forkynne i ord:

Eg lærer folk det stille svik,
som alltid laagare bautar;
so mangein gut er alt meg lik
og tegjer naar urett brautar.

Alltid følger fremmedstyret den grunnsetning: *Hvordan skal det underkuete folk styres, når det skal være til størst nytte for det fremmede folk som har makten?*

Hvor liberalt et fremmedstyre enn er eller har ord for å være, må en tenke på den gamle setning: «Stebarn blir aldri tatt så godt i favn at ikke føttene henger ut».

Hos et fritt og selvstendig folk er fedrelandskjærighet og nasjonalfølelse en stor dyd. Hos et underkuet folk derimot den værste udyd og det største lyte. En mann, som har dette lyte, blir ansett for en låk kar og er lite velsett hos de styrende, hvor meget godt han enn gjør. Men den som spytter på sitt eget folk og det som hører folket til, han blir velsett hos de fremmede herrer. Den mann kan de bruke. På den måte drar fremmedstyret de dårlige elementer hos folket frem og holder de gode nede, folket blir lett demoralisert. Ja til sist kan folket synke så dypt at det er stolt av at det gjør store ting for herrefolket, ja stolt av at det hjelper til med å holde seg selv i trældom. Og når herrefolket kommer med ros — og i slike tilfelle spares der ikke på den — er tjenerfolket rent stolt. Det er den rette *trællelære*. «Når hesten er stolt av at det er den som drar lasset, så viser det at den bare er en hest» - - -

Vi vil ikke ta noget fra andre. Så det arbeide vi gjør for *vårt land*, er et arbeide for hele verden. *Vi gjør vår plikt på det sted hvor vi er satt i verden*. Og vi vil stille det slik at vårt land kan være et godt hjem for alle som vil gjøre godt arbeide, godt arbeide med hånd og med ånd. Men det er ikke mulig ikke ønskelig heller og gjøre vårt land til et godt hjem for dovninger og lediggjengere.

Så har vi den gode samvittighet og den moralske styrke, som ligger i at vi kjemper for et godt hjem, et godt fedreland og en god sak. Og vi synger med dikterpresten *Hovden*:

Mitt land eg gjev med hugheilt mod
alt det som heiter mitt:
min sveitte og mitt friske blod,
sjaa, det er allting ditt!

* * *

Redaksjonen vil be Øksnevad om å gjengi denne hilsen og hyldest gjennom London radio. Den samme anmodning retter vi til Den norske folkesender.

NORGES FRIHET OG SELVSTENDIGHET ER BETINGELSEN FOR EN FRI FAGBEVEGELSE.

«Fri Fagbevegelse» av 14. oktober d. å. behandler spørsmålet om enheten innen fagbevegelsen. Vi er enig i realiteten i det syn «Fri Fagbevegelse» gir uttrykk for. Imidlertid har artikkelen i «Fri Fagbevegelse» skapt en del for-

virring innen fagbevegelsen og innen heimefronten. Det blir derfor nødvendig å si noen ord om dette spørsmål.

Det kommunistiske parti har alltid inntatt og inntar framleis det standpunkt at der må herske enhet i den faglige bevegelse, at alle lønsmottakere må finne sin plass i *en* faglig organisasjon i vårt land. Konsekvensen av dette standpunkt er at Det kommunistiske parti vender seg mot ethvert forsøk på faglige nydannelser eller splittelse av fagorganisasjonen uansett hvilke argumenter som føres i marken. I den nåværende situasjon hevder partiet dette standpunkt mer konsekvent enn noensinne tidligere. Dette som orientering for heimefrontens ledelse og redaksjonen av «Fri Fagbevegelse».

Selvsagt utgår ikke initiativet om faglig nydannelse fra Det kommunistiske parti. Initiativet utgår fra elementer eller element i Det norske arbeiderparti som er skuffet over passiviteten innen fagbevegelsen sett på bakgrunn av at vår nasjon står overfor spørsmålet om å være eller ikke være. Vi forstår denne skuffelse, og vi føler med den. I det dokument som «Fri Fagbevegelse» omtaler er delt ut på arbeidsplassene i Oslo, heter det:

«Under slike forhold er det nødvendig at fagbevegelsen tar sin stilling opp til en kritisk og nøktern vurdering. Dette er også nødvendig for å få klarlagt årsaken til fagbevegelsens passive stilling i frihetskampen hittil.

Fagbevegelsen i Norge var før krigsutbruddet nær knyttet til Det norske arbeiderparti og ble i ikke liten utstrekning et underbruk av dette. Det uheldige heri var merkbart allerede før krigsutbruddet, idet fagbevegelsen derved i mange tilfeller ble fratatt sin handlefrihet. Ved krigsutbruddet manglet partiet en klar retningslinje, og dette virket også tilbake på fagbevegelsen.»

Og videre heter det:

«I forståelse av at den første betingelse for framgang er at landet igjen blir fritt, setter fagbevegelsen hele sin styrke inn for, sammen med andre aktive folkgegrupper å bekjempe fienden.»

Som man ser er det oppriktige patrioter som her har lagt fram sine politiske tanker. Den motstandsvilje som kommer til uttrykk gleder oss. Imidlertid skilles våre veier i spørsmålet om å finne veier for å overvinne passiviteten innen fagbevegelsen. I dokumentet heter det at «kort sammenfattet må retningslinjene for fagbevegelsen bli:

1. Fagbevegelsen knyttes ikke til noe bestemt politisk parti.
2. Organisasjonsformen omlegges således at der bygges på naturlige enheter som makter å skolere de enkelte medlemmer på arbeidsplassene.
4. Inntil sådan omlegning kan finne sted, bygges opp en illegal fagbevegelse, hvis grunnlag blir komiteer opprettet på hver arbeidsplass og samvirkende utvalg.
4. Denne illegale fagbevegelses første oppgave er med full styrke å delta i fridomskampen og dernest å danne grunnlaget for en nyordnet legal fagorganisasjon.»

I punkt 5 og 6 i dokumentet konkretiseres disse tanker ytterligere. Den vei som her er foreslått er etter vår oppfatning ikke farbar, fordi den *kan* føre til en splittelse innen den nåværende illegale faglige bevegelse. Spørsmålet om en videre utbygging av den nåværende illegale fagbevegelse må derfor stilles innen selve fagbevegelsen under hensyntagen til for det første å gjøre den nåværende illegale fagbevegelse mer motstandsdyktig og for det annet

å bevare enheten innen den nåværende illegale fagbevegelse. Det viktigste spørsmål som da må komme i forgrunnen er å få i spissen for den illegale fagbevegelse de dyktigste, mest omtenkssomme og uredde tillitsmenn for arbeiderne. Årsaken til passiviteten innen fagbevegelsen må først og fremst søkes i at man har syndet mot dette grunnleggende og fruktbringende organisasjonsprinsipp når man kommer opp i den høyeste ledelse. Det er således karakteristisk at heimefrontens ledelse så å si går på jakt etter å finne uvirksomme elementer innen fagbevegelsen og plasserer dem i ledelsen for den illegale fagbevegelse eller, som det heter, for Den frie arbeidernes faglige landsorganisasjon. Kommunistertåles ikke i denne toppledelse som er oppnevnt ovenfra. Det må derfor bli et massekrav nedenifra at de uvirksomme elementer i Den illegale faglige toppledelse enten må omstille seg eller fjernes og at virksomme elementer fra arbeidernes egen midte må innta deres plass. Noen annen vei for å aktivisere fagbevegelsen gis ikke. Med andre ord; Heimefrontledelsens visne hender og oldingegrep innen fagbevegelsen må tilføres noe av det kraftige og livgivende blod som sprudler i den norske arbeiderklasse. Den norske arbeiderklasse har erkjent ved den inngåtte enhetsavtale mellom de to arbeiderpartier at Norges frihet og selvstendighet er betingelsen for en

FRI FAGBEVEGELSE.

* * *

Vi skal i en senere artikkel nærmere komme tilbake til dette grunnleggende spørsmål.

HVA KAN FRIHETENS OG DEMOKRATIETS FORKJEMPERE I NORGE LÆRE AV DEN TRAGISKE UTVIKLING I FINNLAND?

V.

I sin oppsiktsvekkende bok «Finlands två ansikten» av mars 1944 skriver finnen *A. R. Tornii*:

Det finske folket som så lenge har vært undertrykt av fremmede makter, som har sett hvordan de tyske militaristene og de svenske kapitalistene i de siste årtier har husert i Finland, spør seg sjøl om det ikke endelig en gang var på tide at det finske folket sjøl overtok styret i sitt eget land. Kuusinens forslag har hatt meget større virkning enn en vanlig tror i de skandinaviske land.

Den hvitfinske propagandaen vil gjøre gjeldende at sovjetregjeringen etter Moskvafreden på alle vis øvde påtrykk på Finland og holdt det i evig spenning slik at «freden nesten

var verre enn krigen» som en av disse propagandister har uttrykt seg. Men samtidig innrømmer de finske politikerne at Finland under våpenhvilen ikke gjorde annet enn å ruste til en ny krig. Således skriver den finske minister i Berlin, T. M. Kivimäki, Svinhufvuds tidligere statsminister, i tidskriftet «Pressediens Nord» om den «energiske opprustning» som fant sted i Finland etter Moskvafreden at den har muliggjort de finske våpens seire i denne krig som Tyskland og dets allierte fører mot Sovjetunionen. Da Sovjetunionen krevde at Moskvafredens bestemmelser skulle oppfylles, var dette, ifølge de finske propagandistene, «en grov innblanding i de indre finske forhold».